

VUK DLAKU MIJENJA, ČUDI NIKADA!

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Optimistično je, pa i ugodno jutros bilo u kapelici Majke Božje od Kamenitih vrata. Dakako, i u društvu s Josipom Kokićem. Četvrti dan štrajka glađu i žeđu.

Razina šećera još mu nije pala ispod 3.0 stupnja. Prijelaz te "međe života" očekivao se večeras. Nisam uspio s njime razgovarati. Zaspao je.

Josip je i dalje pri svijesti, ali brka pojmove. Na trenutke argumentirano brani svoja stajališta, da bi se odjednom izgubio odlazeći u prošlost. Rado se sjeća pokojnog kardinala Franje Kuharića. Onda, odjednom, posve "ispada iz kolosijeka".

Zato danas niti nemamo za objaviti razgovor s njim. Nisam uspio dobiti odgovore na pitanja koja sam mu postavio. Kao da ih nije ni čuo.

Omršavio je, ali su mu oči žive. Zapravo, sav se je skupio u tim očima. Nekako mu postadoše velike. Ili se samo meni tako učinilo.

Obradovao ga je člančić (na str. 20!) u današnjem "Večernjem listu", iako je napisan odveć površno. I nedorečeno. Ili novinar nije shvatio što i zašto Josip štrajka glađu i žeđu, ili je dobio naputak za takav članak.

Onda stiže Zdravko Tomac s TV ekipom Z1. Dosta se zadržao i snimiše lijepu količinu materijala. Šteta što to nismo uspjeli vidjeti. Ne uspjesmo saznati kad će se reportaža emitirati.

Konačno stigoše i oni s HTVa. Snimiše Josipovu izjavu. On im obeća, objavite li ju u cjelinu, prekinut ću štrajk glađu i žeđu. U dnevniku HTVa ne vidjesmo ništa od Josipove izjave.

Znači Josip Kokić nastavlja štrajk gladu i žeđu.

Da, skoro zaboravih. Naide i Milan Bandić sa svojom svitom. Navodno se pomoliše. I odoše. Josipa niti ne pogledaše. Toliko, neka se zna. I zapamti.

Bogu hvala!

Vladimir Biondić i Josip Kokić

